

אדם הראשון במקורה

שֶׁהָכֵל הִיה שָׁלוֹ, אֲפִכּוֹם לֹא תִּקְרַבְתָּ מִן הַגָּזֶל (א, ב. וּבְפִירּוֹשׁ

אדם – למה נאמר, מה אדם הראשון לא הקריב מן הגזל רשות

אדם פִּי־קָרְבָּן מִכְמָן

לבדו וגרם נפילה על כל ישראל (יחוש פרטן), ויתור שיכה נגיחה בבריות קמעשה בהם רשם ממה שיעשה כלפי מעלה, כי אם "רבו פשעיו מה יעשה לו"? יתרה מכך עפ' אייך לה זו אבל אדרם הדר אשון שיכה ייחידי "אונדים" אחר "און" לקבול מונען גזק, על כן הוצרך להזכיר בעלת קרון אחת אף על פי שאין נגיחה שיכה בלפי מעלה:
וילפי שלב הגדול מחרוך, ביויתר נגיחתו עשו רשם וקשה למפטוח "בי רבה גיא", על כן באו חלוקים אלו במקיריבי קרבן. כי הפעם המשוח והסתהדרין נגיגותיהם עשו רשם גדול הן באמונות אלילויות הן בוגלים, על כן קרבעם פר שנגיחתו גדולה ומסכנת יותר מן הנזקם בשאל או עז.

אָכְלָל שאר ייחיד אין נגיחתו כל קד
גדולה, על כן קרבנו בבש או יז
או איל, וורקה "בעשר" אשר יעצה
עוזות" (משל ח כ), וסומך על כי כביר
מצחאה ידו ובci רב חילו" עפ' איזוב לא כה)
מןינח צפונה ונגביה לא ישוב מפני
כלב", עפ' דנאילח מה של ל. אכל העני כי
אלולית" יד בהז על בן אין נגיחתו כל קד
גדולה, ורומה לעוף המפה בכנפיו
אבר לעוף ולקפוץ ולמרד בהקדוש
ברוך הוא, על כן קרבנו תורים ובני
יוזה, כי הוא בעצמו מן הגראדים במו
התהווים ואף על פי כן הוא מבה
בזולתו, כמו שנאמר להלן ט לא "וירק"
אתם קול עלה נdry", כי העלה עצמו
קדף מן הרוח היפה בו ואף על פי כן
הוא רודף ומבה בזולתו כמו שייבאר
בקוקומו, ולפי שהבכפים מיקום החטא,
על בן גנאמיר פסחים ושבועאות בנבויות
יגברלי דלות החשוב במת באלו אין בו
נפש החיוני, על כן קרבנו
בעשרה האפה סלה" מן הצמחים
ששאין בהם רוח חיוני בכלל: תורה ג

הכוביא תמורתו פר בעל קרון אחד,
גנודמן לו בך לפי שעה בני שתחיה
התמורה דומה מכל צד אל צורת
חווא ורב מרוי

אנו ל' שפטם זה נזדוף לו פר
שקרנותיו קודמים לפרסותיו
וחולין ס), כי הפרסות סמכות לארכז,
ונורח הבאה להזיק גם ררגל ולקקלקל
אתאנקיה, אף אדרם גרם בחתאו קלקלול
האדמה שנאמר (בראשית שם ז) "ארורה
תאנקיה בעבורך" אמןם קלקלול
זאנקיה נמושך מן חטא הקבר שקדם
לו, על כן נזדוף לו פר שקרנו קדם
לפרסותיו, "להורות נתן בלבו" שב'
הדין הילך והוא ראיין אל החוטא,
על ידי זה יבוא האדם לידי "רוח
שברכה" כי זהו התכליות הנרצה מן
זובחו אלקיים" (עפ' הילים נא ט), וכמו
ששאכבר (שםלא א ט כב) "ז'גה שמע מובה
טוב", שפרשו המפרשים שucker הטוב
הנossible בין הוכח הוא שמוגע בקהל ה,
בי" לא צוה ה' על דבריו עוללה זובח"
בעצם בראשונה, כי אם בעבור הגמיש

על זה נאמר מהלים עה כי "אמראתי להולמים אל תחולו ולרשעים אל תריממו קרבן, אל תרמו ל鞠רום קרבנכם", מעתהלה קרבן ואחר רב' קרבנכם שנין בכםშע, לפי שמתחלת מהירות על התהוטטה החמור ביותר המרים קרן אחד לפלי מועלה למירד בהקדוש ברוך הוא, אחר רב' מוהרים שלא יחתאו איש בחברו בשני קרבנים הפניין לימיין לשלמאל, אך אמר ותירימו鞠רום, בכל ושיינם לשון הרמה, כי רב דרכ הבבמה להרים קצר קרבנית בשעת ונחלה:

אָף עַל פִּי שְׁלֹדוֹרוֹת בָּא הַצּוֹוי שָׂאָפֶל
עַל הַחֲטָאת שְׁבֵין אָדָם לִמְקוֹם
מִכְּבָא בְּהַמִּהְבָּא בְּעַלְתָּה שְׂתִּים קְרָנִים, הַיּוֹנָה
אַחֲרֵי מִתְן תּוֹרָה שָׁגַעַשׂ כָּל יִשְׂרָאֵל
עֲגָרְבִּים זֶה בַּعַד זֶה, וְהַחוֹטֵא לְשָׁמִים
נוֹעַרְמָה הַשְׁחָתָת וּזְלִתוֹ בָּמוֹעֵן שְׁחָתָת

לו קרנינט לונען ביהם או בפלפי מעלה או לאזרדין, כי כל העברות הם או בין אדים לפקום ברוך הוא או בין אדים לחברים. ועל ידי העברות שפין אדים לחברים נמשל האדים לאיל בעל קרנינט מנוגח צפונה ונגביה לTimeZone לחברים או בארכן כנים שביקינו או בעשר ובבוד שבושמאן (עמ' משל' ג ט), על בן הוא מביא איל תומורתו או כשבאו עז, כמו שצאנדר (ראשית כב י) "והנה איל אחר נאחו בסבך בקרניין", רצח לזרmor איל זה אחר מן הראשון, כי זה האדים "קרני ראם קרניין בהם יונגה עממים", וכן קידין קיה החוטא ראייל לדוזן בהפשטה נתווה וככליל לאשים, ובוחמלת ה עליון והוציאו מותו ובקהה ונטען וזה נאחו והיאל "בסבך בקרניין" דיקא (ראשית טש) כי כף האדים ראייל להיות נאחו למיתה בשבייל קרניין, ונונפהה משחת על ידי איל זה ברוחמי ההשם יתרברה, כי היהת תומרה איל תנעה אידי

אַמְנָגֶם הַחוֹטִיא לְשָׁמִים, דֹמוּה בָּאֵלֹה
הַהִיא לוֹ קְרָן חֻוֹת בֵּין עַינָיו"
עַפְדָּנִיאלָח הַעֲלָה בְשִׂוִי בְלִפִי מַעַלָה,
כְּאֵלֹה הוּא רֹזֶח לְנִגְעָה בְלִפִי מַעַלָה
כְּבָבוֹל, וְעַל דָּרָך שְׁפֵרֶשׁ רְשִׁי פְּרִשְׁת
לְלָקֶח לְךָ מִרְאֵשִׁית ד ב עַל שְׁמָמָאָבָר. וְלֹכֶה
אַמְנוּרָוּ רְבּוֹתִינוּ ז ל שבת כה^ז שׁוֹר
שְׁהַקְרִיב אֶדְם הַרְאָשׁוֹן קְרָן אֶחָד הַהִיא
לוֹ בְמַצְחוֹ, מִנָּא לְהָם לְרְבּוֹתִינוּ ז ל^ז
לְזָמֵר בָן, אָם מְפִנִי שְׁבָעָמָר הַלִּיטָס טַל
מִקְרָן חִסְרָה, שְׁמָא הַקְרָן הַהִיא בְּאֶחָד
מִן הַצְּדָרִים, וּבְמַצְחוֹ מַנָּא לְז. אַלְאָ
וְזָדְאֵי לְפִי שְׁאָדָם הַרְאָשׁוֹן הַהִיא יְהִידִי
בְּעַשְׂלָמָם וְלֹא חַטָּא לְשׁוֹם בְּרִיחָה בְּלִתְי
לְלָהָה לְבָדוֹ, עַל כֵּן הִיא אֶדְם דֹמוּה
מִמְשָׁם הוּא עֲלָה בְלִפִי מַעַלָה, בֵּין כֶּה
עֲשָׂה הוּא מַעֲשָׂה בְּהִמָּה וְזָהָב לְחוֹת
בְּאַלְדִּים יְדֵיעִי טֻוב וּרְעָע (עַפְדָּנִיאלָח),
וְזָהָב נְגִיה בְלִפִי מַעַלָה, עַל כֵּן הַצְּרָב